

Als je haar maar goed zit!

Gestrand tijdens het werk: een nachtmerrie? Welnee, storm met orkaankracht wakkert de creativiteit aan en is een prima motor voor een avondje en nachtje out of the box. Zeker in Amsterdam is succes verzekerd. Na hun zeldzame ontmoeting in Toscane, enkele jaren geleden, treffen Fritz en Jan elkaar opnieuw op een onverwacht moment in het kloppend hart van Nederland.

De eerste gedachte was natuurlijk: krantje kopen, kopje koffie met een broodje erbij, belletje naar het thuisfront en even afwachten tot de treinen weer gaan rijden. Maar geleidelijk aan groeide de twijfel: het treinverkeer ligt over het hele land plat en het gaat vandaag niet meer lukken om thuis te komen. Dat wordt dus kiezen uit de beschikbare scenario's: je aanmelden bij de eerste opvang en blijven pitten op een veldbedje, taxi naar huis nemen, calamiteitenteam inschakelen, hotelletje boeken, nachtelijke kroegentocht, aanbod contactpersoon aannemen voor een veilig onderkomen. Voor zover mogelijk tijdens het inmiddels losgebarsten inferno tel ik mijn zegeningen en kies voor het laatste, voordat de pleuris écht uitbreekt.

Onderweg naar de Dapperstraat gaat mijn mobiele: "Hé Jan, ik hoor dat je ook in town bent. Kunnen we misschien samen iets regelen?" Fritz. Ik had het kunnen weten, toen Joyce me 's ochtends nog waarschuwde dat ook hij vandaag naar Amsterdam ging: "en dan gaat het wel eens niet goed." We spreken af dat Fritz de treinenloop in de gaten houdt en ik de televisieberichten bij Anneke, bij wie ik ondertussen ben aangeland en gastvrij onthaald. Ik ken Anneke van het tijdschrift *Van twaalf tot Achttien*, waarvan ik vanmiddag afscheid was gaan nemen. Terwijl de macaroni pruttelt en de storm opnieuw aanwakkert, laten de media er geen twijfel over bestaan: Nederland ligt plat en als je dat zelf de komende nacht ook wilt, doe je er maar het beste aan te blijven waar je bent.

"Hé Jan, nog nieuws? Ik geef het op. Weet Anneke misschien een hotelletje bij jou in de buurt? Dan kom ik daar naar toe en duiken we samen de kroeg maar in." Vijf minuten later staan we voor een – wat later bleek – curieus doelgroepenhotelletje waar we onze tassen parkeren en gedrieën de gelagkamer enkele straten verderop binnenwaaien. Al spoedig is de bodem voor een goed gesprek gelegd: zowel Anneke als Fritz zijn NT2-professionals, zodat ik aan de vooravond van mijn oude dag nog een interessant leergesprek kan volgen over de Nonnen van Vught en andere tips en trucs om onmogelijke klinkercombinaties aan allochtone medelanders te leren. Opgewekt en innig gearmd – vanwege de nog altijd striemende wind! – verlaten wij tegen tien het café, brengen Anneke thuis en gaan op stok, in afwachting van wat de volgende ochtend ons zal brengen. Op enkele nachtelijke mysterieuze stemmen, talen en voetstappen na en een bescheiden ontbijtje van een in der haast om acht uur wakker geschudde uitbater-in-slobbroek, vormde dat geen spectaculair hoofdstuk meer.

Om 9.15 uur zitten we met een krantje en kopje koffie weer comfortabel in de trein richting 's-Hertogenbosch, legitiem terugreizend met het treinkaartje van de vorige dag: de NS laat zich van zijn beste kant zien. Wij ook: want dankzij het enige kammetje dat we bij ons hadden, zagen wij er voor ons gevoel keurig verzorgd uit.